Torm läks üle, meie panime purjed peale, et laewa jooksu korraldada wõiksime. Wana tüürmann seisis oma alamate kõrwas, keerutas koreda käega soolast wett habemest ja ütles:

„Kui tuul mitte meie takka ei oleks puhunud, waid wasta meie külge, pagan wõtku! meie oleksime põhja läinud, nagu telegrafi kõis."

Meie sidusime kõik laewa lael kinni, panime purjed peale ja laskšime laewa tuule ees sõita. Kui sellega walmis olime, siis läksin mina peastetud merehädaliste juure. Mees oli täidest nõdrutses. Temal oliwad wäsinud silmad ja kahwatanud nägu, ja tema hambad löiwad üksteise wasta. Keha üleüldise kõhnetuse kõrwas oliwad algawa skorbuti tähed selgest tema külges. Tema hamba-lihast jooksis wähema puudutamise juures werd ja jalad oliwad kangest paistetanud. Sellest wõis arwata, kui suurt häda ja puudust see nõrgendatud keha oli wälja kannatama pidanud. Laewa kokk andis temale wähe haawal karastawat jooki. Kui wähe toibunud oli, siis küsis tema nõdra wärisewa healega:

„Kus laps on? Kus on laps?"

Temale kinnitati, et laps peastetud.

Poisike, kes wiisteistkümmend aastat wana wõis olla, istus ühe läheda aseme peal. Wärisetes jõi tema muna-piima rummiga. Kuna jõi, näitas tema lõkendawat rõõnu ja hüüdis järges:

„Üks laew! üks laew!"

* * *

Nüüd on aga weel rääkida, mis selle lugu juures kõige imelikum on.

Kui merehädalised mõne pääwa pärast nii kaugele toibunud oliwad, siis soowisime meie nende nimesi laewa-raamatusse üles panna ja mina küsisin, kuida mehe nimi on. See oli üks Skandinawia nimi kurgu-healedega wälja rääkida. Mina palusin teda sellepärast, oma nime ise raamatusse kirjutada. Kerge käega ja kena tähtedega kirjutas tema: „Julius Föninger, walaskala-seltsi „Finström" direktor Alandi saartelt", ja oma noore kaasalase eest: „Karl Schnorr, Wilhelm Schnorri, laewa-peremehe, poeg Helsingist!"

Imelik! Selle mehe käekiri oli just selle kirja kohaline, mis taahwle peal seisis. Mina palusin teda sedasama lauset üles kirjutada, mis laewa peal nii suurt kahinat teinud oli. Salgamata läksiwad kõik peened ja jämedad kriipsud selle kirjaga kokku, mis taahwle peal seisis.

Mina kustutasin nüüd mõlemad kirjad ära ja ei rääkinud sellest Bruusele ega Föningerile ühtigi.